

Змейова пещера^{*)}

Тамъ дѣ захожда слънце задъ горитѣ,
Дѣ цвѣтъ не цѣфне, птичка дѣ не пѣй,
Тамъ входѣтъ тъменъ и зловѣщъ въ скалитѣ
На пещера голѣма зѣй.

Усамотена тамъ живѣй змеица —
Отъ цвѣтъ по-мила, по-зла отъ смъртта
И тамъ въ жарава — день иль въ нощъ тъмница
По нѣкога излиза тя.

Съ коситѣ си разстила тя мъгли,
Съ въздишкитѣ си дига тъмни бури,
Отъ коренъ дървесата скуби,

Съ очи си мѣта огнени стрѣли
По върхове, поляни и клисури
И младитѣ овчари губи.

Градище

Планински пѣтъ се вие край рѣката,
Надъ нея вѣсятъ се скали грамади.
Тамъ оцѣ личатъ изъ храста и трѣвата
Развалини отъ нѣкогашни сгради.

Година е вървѣла слѣдъ година,
Изчезнало старинно съ тѣхъ прѣдане.
Бучи рѣката въ тѣсната долина,
Стада звѣнтятъ изъ близкитѣ поляни.

Въ забрава минало далечно тѣне.
И само между камѣне и трѣне,
Дѣ жаятъ тихо гущери и мравки,

Цвѣтя растатъ, разливатъ миризъ чуденъ
Надъ цѣлъ животъ погребанъ непробуденъ,
Цвѣтя самотни — мили забравки.

*) Изъ готовата за печать сбирка „Родно село“.